

fræves juridiske Kundskaber i videre Udstrækning og en gennem disse skjærpet Dømmekraft, for at de foreliggende Spørgsmaal kunne blive undersøgte i deres Forhold til de almindelige Love og Regler, og for at deres Løsning ikke skal medføre Afgivelse fra vedtagne, almindelige Grundfættninger, hvor Behandlingen af Sager vedrørende en Indretning som Postvæsenet foretages fra et helt andet Synspunkt, nemlig med det Spørgsmaal for Die, hvilken Indflydelse Sagens Afgjørelse i den ene eller anden Retning vil have paa Postvæsenets Forhold til Befolkningen, da det netop gjælder om at vinde dennes Stemning for sig, efter som det dog er den, der i Virkeligheden bærer Institutionen.

De Mænd, der skulle forestaa Ledelsen af Postvæsenet, maa derfor have en ganske anden Jordannelse og have været i langt nærmere Berøring med det store Publikum end de, der skulle behandle de egentlige Regjeringsanliggender. Det rent juridiske Standpunkt, der for de sidstnævnte Sagers Afgjørelse maa være det Bestemmende, vil for Postvæsenets — i hvert Fald for det aldeles overveiende Antal Spørgsmaals Vedkommende — føre til upraktiske og uheldige Resultater. Det Sidste vil efter Flertallets Opfattelse blive Tilfældet, hvis man følger Regjeringens Forslag om Oprettelse af et Postdepartement i Ministeriet, og Flertallet formener derfor, at det i selve Institutionens Interesse og til Sikkring af dens fremtidige tidssvarende Udvikling til Befolkningens velforstaaede Tarv vil være af største Betydning, at Generalpostdirektionen udskilles fra Ministeriet som en selvstændig Institution, og at dennes Leder faaer en saa stor Myndighed og en saa omfattende Ret til Afgjørelse af forekommende Spørgsmaal, denne Industri vedrørende, som overhovedet kan forenes med det Ansvar, Ministeren har overfor denne Gren af Administrationen, ligesom Generaldirektøren baade selv maa have fremragende Dygtighed i Posttjenesten og understøttes af postalt uddannede Kræfter.

Det er ikke alene ad Slutningens Bet, man er kommet til dette Resultat. Postadministrationens Historie, siden Omordningen af Overbestyrelsen i Følge Resolution 15de November 1873 blev truffen, viser formentlig, at det snarere vil være et Tilbagestridt end et Fremstridt, om man fulgte Regjeringens Forslag paa dette Punkt. Da man nemlig i 1873 lagde Postvæsenets Bestyrelse ind under Indenrigsministeriet, viste det sig snart, at den Mængde Smaasager, som forekom, aldeles ikke egnede sig til Behandling i Ministeriet. Man blev derfor meget hurtigt nødt til at ændre Grundlaget for Overbestyrelsen saaledes, at der i Stedet for, at Administrationen var i Ministeriet, Tilsynet og Kontrollen hos Overpostmesteren i Kjøbenhavn og de 2 Postinspektører, efter erhvervet kgl. Resolution af 31te Decbr. 1873 maatte henlægges — som Ministerialtidende for 1874 ubdruiser — ikke mindre end 20 forskellige Sager fra Ministeriet til direkte Afgjørelse og Behandling af Overpostmesteren i Kjøbenhavn, Postinspektørerne, m. Fl. Ved at omstabe disse sidste til administrative Embedsmænd lykkedes det at komme igjennem med den nuværende Ordning; men det Eftersyn og den Kontrol, der var disse Embedsmænds egentlige Gjerning — og som de fremdeles beholdt — kunde umulig ved et saa betydeligt Tillæg i Forretningerne drives saa indgaaende og fuldkomment, som ønskeligt var. Det Lovforslaget tilsigter, vil, saavidt Flertallet kan se, kun føre til en Gjentagelse i en forstærket og kostbarere Form, af en Ordning, som man for 15 Aar siden har maattet forlade som upraktisk og dette kan man ikke tilraade.

Naar Overbestyrelsen er i Ministeriet, maa Sagerne behandles efter samme Regler som i dets andre Afdelinger — en Bidtløstighed, der mulig kan være meget rigtig for store og vigtige Sagers Afgjørelse — men for Postsagerne, hvis overveiende Tal er rene Bagateller maa dette anses for umødvendigt, forudsat, at det som i Motiverne, Side 7, bemærket, bliver Overbestyrelsen, der